

Zsákba húzott útpolaroidok

A beton szokatlan feketesége húzza a szememet. Sok újrafestett fehér sávválasztót láttam már, de ez a friss beton egészen szokatlan. Talán csak azért, mert az utcánkat borították be vele. Ma délelőtt hengerelték el az utolsó leöntést. A lábaim nehezek, le akarok ülni, de a félek, hogy az aszfalt befogja a piros nadrágomat. Leguggolok a mellétúrt utcakövekre, mutatóujjammal kimérten közelítek felé. Megállapítom, hogy a beton bármennyire is friss, nem fog, ezért elülök.

Forró, mintha nyár lenne, pedig csak május dereka van. Nem tetszik, egyáltalán nem. Egyszerűen azt az érzetet kelti bennem, mintha a régi emlékeket egy fekete kukászsákba szedtük volna. Nincsenek hatalmas gödrök rajta, amiket meg lehetne tölteni emlékekkel. Például ott a villanykaró, mellette elnyestek egy hatalmas gödröt, amit szerettem, mert jókat lehetett benne pancsolni eső idején. Már persze, amikor esett. Tudom, mikor esett, és még békákat is lehetett látni, elég régen a legnagyobb lyuk megtelt vízzel, amibe a békák belepetéztek. Három délután csak ott játszottunk a szomszéd gyerekekkel. Aprócska kezünkkel tálkát formáltunk, a felmert vizet pásztázva kerestük az apró zseléállagú életformákat. Érdekes, még arra is emlékszem, hogy a víz meleg volt, és egyáltalán nem nyavajogtam, mikor a bicikliző szomszéd fiú lecsapott.

A járdán diófa levél csörög. Fejemet fordítva nyitom ajkaim, hogy elpanaszoljam édesanyámnak, mennyire is utálom ezt az utat, de csak a Mirci cica andalog haza. A soron csak én és a macska vagyunk, pedig lassan délután négyfelé halad az idő. Itt nőttem fel, mégis olyan idegennek érzem magam.

A házunkkal szemben lévő udvar csupa gaz, pedig a Nagy házaspár ezt sosem tolerálta volna. A kapu előtti paré árnyékában királydinnye virágzik. Sok viráguk volt azt tudom. Lila sárga és hússzínű nőszirm szegélyezte az utat. Volt tulipánjuk és íriszük büdöskével, királydinnye sosem. Persze nem is lehetett, mivel az felszúrta volna a Nagy bácsi és a Nagy néni talpát. Nyaranta sokat voltak mezítláb, ezt megjegyeztem, hiszen egy öt éves kislány mi mást figyelhetne meg igazán? A Bús néni lábán mindig papucs volt, állítólag a hanyag út hegyes kavicstörmelékei mind felszúrnák a talpát. Nem igazán értettem mire fel volt az a nagy kényeskedés, hiszen nekem már a térdeimet, s kézszáraimat is szántották vörösre a kövek. A Szebenyi bácsi általában zárt pántos gumicipőt hordott, de még ő is megtisztelte mezíttelen talpával a nyári köves utat.

Legtöbbször a mi házunk előtt álltak össze pletykázni, néha közbe szúrva egy-egy dicséretet édesanyámnak szeleburdi lányáról. Megdicsérték, mikor teleszedtem ruhámat a poros kövekkel, s megállapították, hogy ezek valóban a legszebb kövek az utcából. Biciklizni olyan volt, mintha olimpián lettem volna. A Nagy néni sokszor szurkolt hokedliéről, a kukoricással szemben lakó Szebenyi bácsi pedig csak a „szenteket tudta szedni az égből”, mikor vagy harmincadjára estem be kerékpárostól a tengeri közbe.

Innen a forró aszfaltról lejárt, kidobandó dolgoknak tűnnek ezek az emlékek, mint ahogyan azt az elhordott utunk is. Kinek mesélnék már erről? Hiszen senki sem értené meg igazán ezeknek a dolgoknak a jelentőségét addig, míg nem játszott lába ujjai között az út hegyes kavicsaival. A Nagy bácsi és Nagy néni házat benőtte a gaz, nem látnának ki az ablakon. A Szebenyi bácsi háza is hideg már. Mondd, ha én ezeket a polaroidokat most mind fekete zsákba húznám, szólnál nekik, hogy ne jöjjenek mezítláb? Az ocsmány aszfalt biztosan felsütné öreg talpukat.